

MGC Oirschot op de Europa Cup 2011

Het eerste Europese avontuur van MGC Oirschot is achter de rug en ik meen dat we terug kunnen kijken op een geslaagde deelname, ondanks het feit dat de prestaties ietwat tegen zijn gevallen. De elfde plaats lijkt voor de thuisblijvers misschien wel wat teleurstellend maar ik heb ter plaatse gemerkt dat de lat dit jaar erg hoog gelegd werd door de andere teams.

Om bij het begin te beginnen werd de reis aangegaan op zaterdag 24 september. De spelersgroep, bestaande uit Chris, Roelof, Ramon, René, Martin, Hans en Steven verzamelde zich rond zeven uur in de morgen in Eindhoven, gecompliceerd door de begeleiders Joep, Adinda, Loes en Anneke.

Na een kopje koffie werden de auto's gestart en de tomtom's aangezet met Vergiate, Italië als bestemming. Drie auto's, volgepropt met golfspullen, kleren en versnaperingen verlieten Eindhoven met 950 kilometer voor de boeg.

We hadden natuurlijk geen haast, getraind kon er die dag toch niet meer. De planning was, dat we rond 18.00 uur aan zouden komen maar we werden opgehouden door hogere machten.

Vlak voor Freiburg werden we abrupt tot stilstand gebracht door de Paus. Hij was in de buurt geland en zou met zijn gevolg in 60 limousines verplaatst worden van het vliegveld naar Freiburg, precies over de autobaan waar wij ook reden. Voor deze gelegenheid werd de hele weg afgesloten zodat we een dik half uur midden op de snelweg stil stonden. Maar, sportmensen als we zijn, werd er een voetbal uit de kofferbak gehaald en konden we ontspannen een balletje trappen op de A5. Toch wel een aparte belevenis.

Na dit oponthoud vervolgden wij onze weg en iets later dan gepland kwamen we op de camping in Castelletto Ticino aan.

Daar aangekomen stonden onze voorzitter en zijn vrouw ons al op te wachten en na een kleine rondleiding van de campingbeheerder konden de auto's uitgeladen en de huisjes ingeruimd worden.

Steven had thuis al aan het eten van die avond gedacht en een klein uurtje later zat iedereen aan de saté met nasi en kroepoek. Het was maar goed dat hij donderdag nog een kilootje saté meer gemaakt had, anders had iedereen elkaar aan zitten kijken wie het laatste beetje op mocht scheppen. De jongsten werden aan de afwas gezet, daarna nog een illegaal ingevoerd biertje van de Lieshoutse brouwer en toen het mandje opgezocht voor een goede nachtrust.

Zondag was nog een vrije trainingsdag. Peter en Gerdie hadden al wat boodschappen gedaan zodat er 's morgens in de ochtendzon ontbeten kon worden. Van de camping naar de baan was ongeveer 8 kilometer, een klein kwartiertje rijden.

Bij aankomst bij de baan leek het wel een mierenhoop, zo druk! Het was natuurlijk wel te verwachten, 120 heren en 30 dames en dan nog eens zo'n 40 coaches op een baan waar de ruimtes klein waren.

De banen werden verkent en met de baanbeschrijving in de hand moesten we wel wat zoeken, maar na verloop van tijd gingen ook wij op in de mierenhoop en konden we onze training beginnen op de schaars beschikbare banen.

Het bleek al vlug dat het geen eenvoudige bongni-baan was. Banen die normaliter voor een rustpuntje moesten zorgen bleken ingewikkelder te zijn en andere banen waren relatief eenvoudiger. Baan 11, de banaan, is zo'n baan die eigenlijk zo'n rustpunt moet zijn, maar deze baan liep van de banaan af, zodat de bal niet langs de band bleef lopen en een hole in one moeilijker was als wij gehoopt hadden.

Baan 10 daarentegen was redelijk makkelijk te scoren, iets boven het midden met een trage bal en iets op spelen, rechts langs de hole en dan de terugloop in de pot. Inmiddels was de temperatuur al behoorlijk gestegen tot ongeveer 30 graden en met de schaarse schaduw werd het er niet makkelijker op.

Na de hele dat getraind te hebben gingen we terug naar de camping en het avondmenu werd samengesteld. Peter en Loes gingen wel "eventjes" pizza's en kebab halen en de rest zou de tafels klaar zetten. Twee smsjes (onze pizza's gaan er nu in..) en anderhalf uur later konden de tanden in het avondeten gezet worden.

Gerdie had een reuzehonger en had een pizza giganti besteld en gigantisch was hij. Als ik nu een schatting moet maken denk ik dat haar pizza een diameter had van zeker 60 centimeter. Haar ogen waren groter dan haar buikje, maar gelukkig was dit niet het geval bij René. Na zijn eigen normale pizza ging de halve pizza van Gerdie er nog als toetje in zodat er niets weggegooid hoefde te worden.

Die avond werd ook de opstelling gemaakt: Steven, Martin, Ramon, Chris, Hans en René met Roelof als reservespeler.

De jonkies hadden geluk, er was deze avond geen grote afwas.

Maandag begon de officiële training en volgens de loting was die voor ons in de middag. Lekker uitslapen en als ontbijt een lekker gebakken eitje met spek, gebakken door onze huiskok Peter, op tijd naar de baan om te kijken of we nog iets wijzer konden worden. Voor aanvang van de training werden we alvast op de foto gezet voor het internet-scorebord. Dit was geheel onverwachts, zodat er verschillende spelers er ongeschoren op kwamen te staan.

Na deze fotosessie konden we rond 1 uur de

baan op. Ook vandaag stond de zon weer hoog in de lucht zodat de trainingsshirts goed van pas kwamen. Joep had Loes als co-coach benoemd en de putschema's werden nagelopen. Er bleken nogal wat afwijkingen in de cirkels te zitten maar de cirkel van het longshot spande toch wel de kroon. Deze baan was een typisch italiaans longshot, zonder gras maar een betonnen baan tot aan de cirkel. Eenmaal in de cirkel varieerde de afwijking van recht tot 25 centimeter naast de hole putten. De verschillende groepjes gingen

zo hun eigen weg en na afloop werden de verrichtingen naast elkaar gelegd om tot een goed resultaat te komen. We kwamen er nogmaals achter dat het geen makkelijke klus zou worden maar het geloof was er, dat was zeker.

Bij terugkomst op de camping stonden de tafels alweer gedekt om gezellig te platen. Er waren twee bakplaten meegenomen zodat er heerlijk genoten werd van de diverse vleessoorten en toebehoren.

Dinsdagmorgen waren de oogjes van de meesten van ons nog klein toen de wekker afliep. De ochtendtraining begon om 8.00 uur dus naar gelang de tijd die nodig was om wakker te worden varieerde de wektijd van half zeven tot zeven uur.

Op de baan aangekomen was het even wennen aan de lage temperatuur. Voor de ons was deze training natuurlijk anders als met 30 graden, maar we konden er wel mee omgaan.

Het eerste trainingsrondje werd ook gespeeld deze ochtend en zo werd het duidelijk waar we aan moesten werken. Aan het eind van de training werd er op de baan geluncht om daarna even lekker te relaxen op de camping.

De grote hamvraag van de middag was, of er wel wat te eten was tijdens de openingsceremonie 's avonds. Na de ervaring van sommigen tijdens de WK in Stockholm was het alleen maar gissen.

Er was wel een programma waarin stond dat er een maaltijd was op het terrein van de plaatselijke helikopterfabriek, Agusta Westland. Dit verklaarde meteen de herhaaldelijk laag overvliegende helikopters tijdens de training.

Zoals het bij elke Europa Cup gaat, werd er vanaf de baan in optocht door het dorp gelopen en bij aankomst bij de fabriek werd er een teamfoto gemaakt voor het topmodel van Agusta. Een mooi moment tijdens deze tocht was het passeren van het café van de Italiaanse speler Rudi Gioldini. Alles werd daar uit de kast gehaald toen het team van Rudi voorbij kwam.

Na de foto was de maaltijd in de kantine een groot succes. Er kon van alles afgehaald worden zoals pizza, pasta, kalkoenfilet, friet, salade en volop frisdrank. Een heel verschil in positieve zin in vergelijking met Stockholm.

Toen iedereen zijn buikje rond gegeten had moest er weer terug gelopen worden naar de baan, na het in ontvangst nemen van het gebruikelijk welkomstcadeau van de organiserende vereniging. Ramon nam deze tas in ontvangst, waarna al snel de kreet 'BALLEN !!' geslaakt werd. Er zat voor iedere speler en coaches een kampioenschapbal in.

Op de camping werd er een aanslag gepleegd op de drankvoorraad, morgen kon er wederom uitgeslagen worden.

Op de laatste training van woensdag moesten de puntjes op de i gezet worden. Bij de meeste banen waren we er wel uit wat balkeuze en speelmanier betreft. Er werd nog een trainingsrondje gespeeld waarna iedereen nog een uurtje voor zichzelf kon trainen. Tijdens dit uurtje werd baan vijf nog omgesteld, qua manier van spelen en bal. Deze baan was in eerste instantie niet makkelijk te scoren, maar na de verandering was hij bijna niet meer te

missen. De koks Gerdie, Adinda, Anneke en Peter hadden voor deze avond macaroni op menu gezet waar gretig van gegeten werd.

De eerste wedstrijddag brak al vroeg aan, namelijk kwart voor zes. Het ontbijt werd overgeslagen want daar was weinig animo voor op dit tijdstip. Om half zeven werd er vertrokken naar de baan en bij aankomst bleek dat wij één van de eersten waren. Na een uurtje inspelen steeg de spanning bij de spelers, maar aangezien de dames van start gaan was er tijd om even rustig het overgeslagen ontbijt te nuttigen.

Om 9.18 uur ging de Europa Cup van start voor Oirschot. Steven was de eerste speler die de baan op ging. Toen de rook was opgetrokken bleek dat we na deze ronde voorlaatste stonden. We konden alleen de opa's van Liechtenstein voor blijven met scores die varieerden tussen de 31 en 35. De hoge scores waren gelukkig niet, maar de lage scores bleven deze ronde ook uit.

De tweede ronde verliep 4 holeslagen beter, evenals de derde ronde, die maar voor de helft gespeeld werd door de invallende duisternis.

Tijd dus om de plaatselijke pizzaman weer lastig te vallen met een mega-order en weer op tijd op bed.

Vrijdag werd de derde ronde verder afgespeeld en tijdens de vierde ronde werden er al vragen gesteld hoe de vijfde ronde gespeeld zou worden. Deze laatste ronde zou zeker niet afgespeeld kunnen worden die dag, dus werd er besloten om tijdig te stoppen. Steven kreeg bij aanvang van zijn vijfde ronde de mededeling dat hij na baan drie moest stoppen, om zijn ronde

zaterdag af te maken. We hadden de finaledag gehaald!!!

Normaliter is dit natuurlijk alleen weggelegd voor de finalisten, maar de vijfde ronde moest toch door alle teams afgespeeld worden.

Tijdens deze ronde moest er nog hevig strijd gevoerd worden met de teams van Odense en Bratislava. Van het eerstgenoemde team verloren we de strijd, maar de Slowaken bleven we toch nog voor, zodat de elfde plaats een feit werd.

Reëel gezien was dit misschien wel het hoogst haalbare, maar het moet wel gezegd worden dat andere teams wel heel goed gespeeld hadden. De Portugezen, Finnen en Tsjechen waren verrassend sterk.

Aangezien alles uitgelopen was, moest er toch nog gehaast worden om op tijd op de slotavond te arriveren. Deze werd gehouden in een plaatselijke discotheek waar een diner werd geserveerd en de prijsuitreiking werd gedaan. Niet iedereen had trek in een wijntje, dus er werden wat andere drankjes besteld, á vijf euro per stuk. Het werd dus al snel duidelijk dat de blonde rakkers op de camping lagen te lonken met deze woekerprijzen.

Bij de meesten was de rek er helemaal uit en met de lange reis van zondag in het verschiet gingen de luiken dicht.

De terugreis verliep voorspoedig met een enkele file, maar rond half tien waren we allemaal weer ongedeerd terug in Eindhoven.

Deze mooie ervaring heeft ons wel weer aan het denken gezet, want als je de finale wilt halen in de toekomst, zal er toch nog wel het een en ander moeten veranderen. Dit zal zeker ook wel gebeuren en hier zal ook de nodige energie in gestoken moeten worden.

CIAO!!!!!!